

[V. S. Petersen.]

faa i Udvalget. At vi alligevel ikke kan anerkende denne Motivering, er en anden Side af Sagen.

Til den højtærede Sundhedsminister skal jeg sige, at jeg fik ligesom en svag Fornemmelse af, at Ministeren var ked af, at jeg ikke nærede den samme brændende Kærlighed som han til de to Sygeforeninger, de to Kælebørn, kunde jeg fristes til at sige, som Sundhedsministeren har flasket op og sat ind i sit Lovforslag. Nej, det gør jeg ikke, og jeg kan ikke gøre det, og jeg kan nøjes med som Motivering derfor at henvise til, hvad jeg sagde i Gaar, at jeg maa bestride — og jeg har et 24-aarigt Formandsskab i en meget stor Sygekasse som Ballast, naar jeg gør det —, at den ene Kasse kan siges at føre en særlig solid Tilværelse, og jeg har den Fornemmelse og den Opfattelse, at det med Hensyn til det hæderlige for den anden Kasses Vedkommende kun er saa som saa.

Jeg fik ogsaa en svag Mistanke om, at den højtærede Minister var ked af, at jeg havde omtalt, at han var løbet fra sit eget Forslag; Ministeren sagde, at vi jo for saa vidt var løbet med. Ja, det kan jo være Sandhed med Forbehold. Vi er ikke løbet med, vi er løbet efter Ministeren for at hente ham hjem igen til hans første Standpunkt, men det er ikke lykkedes. Stillingen var den, at da vi fra Socialdemokratiet indgav vore foreløbige Ændringsforslag, stod vi endnu paa Ministerens Forslag, men saa fik vi at vide, at Ministeren under Pres fra sit eget Parti havde fjernet sig derfra, og der kom da den Situation, hvor vi maatte vælge mellem, om vi raat vilde tage det, der forelaa; og her tænker jeg ganske særlig paa det, som Venstre ønskede med Hensyn til at opretholde samtlige Afdelinger for bemidlede og med fortsat Adgang for dem til at optage Medlemmer, eller om vi skulde finde noget andet. Saa valgte vi Kompromisset, og saa kom vi ind i disse Forhandlinger, men det betyder ingenlunde, at min Kærlighed til de Sygeforeninger, der er Tale om, er blevet større; nej, tværtimod, vi er, som jeg sagde i Gaar, gaaet med til meget skarpe Restriktioner, saa skarpe, at jeg haaber, de fleste af disse Sygeforeninger, for ikke at sige dem alle sammen, vil undslaa sig for at søge Prædikamentet statskontrollerede; det kan Ministeren i øvrigt ved at læse min Tale i Gaar faa nærmere bekræftet.

Saa vil jeg sige om det ærede Medlem Hr. Johannes Lous Tale, at den interesse-

rede baade ved det, det ærede Medlem sagde, og ved det, det ærede Medlem undlod at sige. Det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Glæde over, at Socialdemokratiet denne Gang er gaaet ind i Forhandling om en Revision af Sygekasseloven i Modsætning til, hvad der fandt Sted i Samlingen 1926—27. Ja, lidt kan jo glæde Børn, og mindre forstaar de, eller hvordan det nu er, Ordsproget lyder. Men der er ikke nogen Grund til at blive forbavset over den Stilling, vi indtog, hverken i 1926—27 eller nu. I 1926—27 var der Tale om en Revision af Sygekasseloven, som gik ud paa meget skarpe Reduktioner af det offentlige Tilskud, og saa stillede man sig fra vor Side paa det Standpunkt, at vi ikke vilde være med til at forhandle, selv om vi derved muligt kunde skaffe os en eller anden Bagatel, som intet betød i Forhold til den store, kraftige Nedskæring, hvorefter vi saa skulde gaa med ind som dem, der havde Medansvaret for denne Nedskæring. Vi foretrak altsaa ikke at arbejde med derpaa, det er lige ud ad Landevejen. Nu, derimod, har vi den Opgave at søge at faa det bedst mulige ud af noget helt andet, nemlig Sikring af Sygehjælp til bemidlede Medlemmer, som senere bliver ubemidlede og derefter kan tilbageføres til de statsanerkendte Sygekasser. Det er jo et helt andet Forhold; der kommer vi ind paa helt andre Realiteter, hvor der kan være Nuanceforskelle, men hvor man maa forhandle sig til Rette om Sagen. Det er det, der er sket. At det forundrer det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, er der ikke noget at gøre ved, men jeg tror ikke, det forundrer ret mange andre i denne Sal.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Johannes Lou i Anledning af, at jeg talte om den Skalpejagt, som for Tiden finder Sted, og hvorunder Lønarbejderne udover Landet med en Indtægt af et Par Tusind Kroner, her i København med 3 500 Kr., bliver jaget ud af Sygekasserne, at det har Socialdemokratiets Repræsentanter i Rigsdagsudvalget jo været med til at fastsætte. Ja, det er en Sandhed med et forfærdeligt stort Forbehold. Nej, det, vi har været med til i sin Tid, da Pristallet stod paa sit Højdepunkt, og da Lønarbejderne havde den fødte Stilling som Sygekassemedlemmer, var at fastsætte dette Maksimum til 5 000 Kr. her i København; men Socialdemokratiets Repræsentanter har aldrig været med til at stemme for, at Lønarbejdere med deres usikre Arbejdsforhold skulde glide ind i den almindelige Ordning, som